

פתאם אדם נעלם
 סחבות לו הותיר
 ירכים צרובות
 מניח בכפות ידי
 והיה הולך
 אכל הלך.
 ללא מלחמה
 וללא שוב
 הלך.
 ללא אמירה
 וברכת השיבה
 לא שב לביתי
 שאמור בו לשבת
 ששיבתי בו היטה נבוכה
 ונפשי בוכה
 כי הלך
 ולא שב
 וללא מלחמה
 והלך.

מתוך שדמות מ"ט

ביתנו אבל יחד עם
בטי, יאיר, ציון
וכל המשפחה

על מותו של חברנו
מיכאל דוארי א"ל

יהי זכרו ברוך

בית כפר הנשיא

ד ב ר י ה ס פ ד ש נ א מ ר ו ל י ד ה ק ב ר .

מייקל

באנו להיפרד ממך, זה היה כל כך פתאומי. כל כך קשה לקבל את העובדה המרה שהלכת מאיתנו.

אנחנו: בטי, יאיר, ציון וכל בני המשפחה, כל בית כפר הנשיא וידידיהם רבים מכל חלקי הארץ, באנו להיפרד וגם להיזכר, אינני הוצה לסקור את חיך על כל פרטיהם אך לנגוע בכמה תקופות, ובמיוחד להתייחס לכמה תכונות מאפיינותך. כך אנסה לתאר את המייקל דוארי שכולנו זוכרים אותו.

מקומך רשום בהיסטוריה של התנועה החלוצית באוסטרליה, היית בין המנהיגים הבולטים בתנועת הבונים. היית אז, כפי שהמשכת להיות כאן בארץ, תמיד המלהיב: מלא רעיונות ותכניות ועם הגישה האופטימית שלך ידעת איך להלהיב אחרים, תרומתך לתנועה באוסטרליה הגיעה לשיאה בשעלית ארצה בשנת 1946 - יחד עם בטי - כחלק מקבוצה קטנה של החלוצים הראשונים מארץ זו.

לכפר בלום הצטרפתם לגרעין המייסד של כפר הנשיא. במשך קרוב ל-45 שנה תרמת, בלי הרף, להקמתו ולפיתוחו של קיבוצינו. אתה תיזכר כאיש חזון שהיה באותה העת גם איש ביצוע: שלוב נדיר שישאר ירושת עולם למקום הזה. קשה ללכת יותר מכמה מטרים במדרכות של כפר הנשיא, בלי לראות בניינים ופרויקטים שקיימים הודות ליזמתך וגם פעולתך. אולי המפעל האחרון שעסקת בו - "ההידרו" - שלצערנו לא תזכה לראות אותו בהפעלתו - היה כסמל לספור חיך. ספור של חזון, כושר ביצוע והתגברות על מכשולים - תוך דבקות במטרה. ידעת עד הרגע האחרון ללחום כדי להגיע לקידום הקיבוץ, אך לא רק בבנין הפיזי. חלמת ויזמת בהרבה דברים אחרים ששינו את פני המקום.

לא היית אדיש לבקורת או להתנגדות לחלק מרעיונותיך, והייתה לך היכולת לקבל עובדה זו ולהמשיך לפעול למען המקום.

עבור ההיזמים שלך, בכפר הנשיא, בתנועה הקיבוצית ובאיזור, תזכר להרבה זמן, אך אנו נזכור אותך גם כי היית בן - אדם.

אני אזכור אותך כידיד אמיתי - כי לא פעם, בזמן מצוקה שלי, גילתי באיזו מידה יכולתי לסמך על תמיחתך נעזרתך.

לא אוכל גם לדלג גם על צד אחר של אשיותך שישאר בזכרונינו והוא שמחת החיים שלך - גם ביום חול וגם בחג.

אני רוצה לסיים ולהזכיר את השיחה האחרונה שקיימנו לפני ימים ספורים, דברנו על העתיד שלך. סוף-סוף שמעתי ממך, לא על תכניות לקיבוץ, לתנועה או לאיזור, אלא על תכניות למייקל דוארי, ספרת לי שיש לך חלום, והוא: בעתיד הלא-רחוק להפסיק את פעילותך באיזור ולחזור הביתה, כדי לכתוב את סיפור חיך, במיוחד הזכרת את התקופה שנשעת ביחד עם נערים אחרים מפולניה לאוסטרליה לפני יותר מ-50 שנה, אמרת לי שזו סיפור מיוחד במינו ושכדאי לכתוב עליו, חבל מאוד, שדווקא למשימה הזו לא הספקת להגיע. מייקל - חסרונך יורגש יום-יום בחיי כולנו. נאחל לבטי, יאיר, ציון ולכל המשפחה, שתצליחו להתגבר על האובדן הגדול. יהי זכרך ברוך.

ארלי

1

אתמול בחמש
עברת את ביתי
בדרך האחרונה.
החלפנו כמה מילים
על דא ועל הא,
וחייכנו זו לזה.
אילו הייתי יודעת
הייתי מביטה
ביתר הקפדה
על חיוכך
השובב הנצחי.
הייתי, ללא הסבר
או תירוץ,
מחבכת אותך
חזק חזק
לאות פרידה.
אך כמו בסרט,
לפני מילת "הסוף",
ראיתי את גבך
המתרחק.
בצעדים
הנמרצים שלך
נעלמת מהאופק.

2

היום הלכתי
בשבילים צרים
של קיבוצנו הקטן
שוטטתי במדרכות
גם מתפרקות
גם יצוקות
של המקום.
שפעם אוהבים
שפעם שונאים
כמו ילד את הוריו.
ככה זה וזה בסדר.
בכל פינה
ראיתי את גבך
המתרחק.
לא הייתי צריכה
לחפש אותך.
כי חותמך
ועקבותיך
השארת לנו
לעדי עד.

3

לא מאמינה
שתוכל לנוח
על משכבך
בשקט.
בשלום, כן.
בשקט, לא.
אם בעתיד
אביט השמימה
ויהיה נדמה לי
שהעננים מסתדרים
לבנין לתפארת,
למפלי מים
הסובבים
טורבינה ענקית,
אחיך ואומר
המשך מיכאל,
המשך.
כי בין אלפי
דברים אחרים
שאהבת
את אלה אהבת
לעשות.

רחל אבידור.

מה נשמע?

קשה להחליט מה לכתוב ועל מה לוותר, האם להתבדח או להשאר רציניים. כי פשוט דואב, כואב לאבד חבר כל כך שייך, כל-כך חלק מכולנו. החלטתי לא לוותר ולא לתת לעצב להשתלט. אז הנה, למרות הכל, "מה-נשמע?"

== שבוע מוצרט עבר עלינו, ביום שישי שעבר חזינו במשה בקר ושותפתו למופע. ובשבת בערב ניסינו, ולא בהצלחה לראות את הסרט הנהדר "אמדאוס". למרבה הצער, לא מספיק שיש לנו אולם יפה ונוח. כל עוד הציוד בו לא יהיה ברמה סבירה, אנו לא נוכל להנות מאותו אולם נהדר.

== ב"ידיעות אחרונות" נכתב השבוע שמתקפת חתונות צפויה בל"ג בעומר. גם אנחנו פתחנו את עונת החתונות בכפר-הנשיא, וחגגנו השבוע עם המשפחה המאוד מורחבת מנדז'יגורסקי את סולומון. מזל-טוב לכולכם ותמשיכו להתרחב.

== וסוף-סוף דוט הוכרזה כרכזת ו' חתונות ורימונד יכול לפרוש לביתו. רימונד עשה מעל שנתיים בתור רכז הועדה והגיע לגיל פרישה. רימונד - תודה רבה ולדוט נאחל בהצלחה, בהצלחה ועוד פעם.

== תמי ואסף סולומון שבו מהמזרח-הרחוק. גם איתן נמלי החביב מסתובב שוב בינינו. כמו בכל שנה, איתן מקפיד לבוא ולשמור על קשר חם עם כולם. כל-רכבוד על שמירת הקשר ותמשיך כך.

== ומה קורה בירדן? השבוע הגיעו סירות הקאטרפט, 25 במספר. יחד איתם הגיעו שני רוסים (לא עולים חדשים), הם אלה שבונים את הסירות. לנו הם אמרו שהם באים בכדי לבדוק את זרם הירדן מול זרם הוודקה, אוף סליחה, זרם הוולגה. אבל בינינו, אנו יודעים שהם שמעו על כל העולות הנחמדות שבארץ וזה מה שהביא אותם לכאן. יחד עם כמה חבר'ה משלנו הם חנכו את הסירות והתנסו בשיט ראשון במסלולים שנקבעו. מספרים שהיה מוצלח ומהנה ולא היו נפגעים. זמן משוער לפתיחת עונת הקאטרפט הוא... בשבוע הבא. דוד מבטיח שבקרוב ייצא דף מפורט לכולנו.

== האולפן באילת-השחר הסתיים היום, (יום שישי) ושתי משפחות רוסיות שגרות אצלנו ועד עכשיו למדו שם, ייצטרפו למעגל העבודה במשק, אז אנא מכם - דברו איתם רק בעברית. הם כבר מבינים עניין.

== מסיבת הסיום של בני י"ב נערכה השבוע וכולם משבחים את הריקודים הנפלאים של שרה'לה, ובכלל מספרים שכולם כיכבו והיו ממש על הכיפאק.. אז עוד שלב עבר, ומה עכשיו? בכל-אופן שיהיה לכולכם בהצלחה.

ואולי בנימה אופטימית זו אסיים ואאחל לכולם סוף שבוע טוב.

ש ב ת - ש ל ו ס.

ושלא נדע עוד עצב.

ר ק פ ת.

ימי הולדת

6/5 מעוז ויסבקר

7/5 דבי חצור

מרדכי ברור

אלינור בר-דוד

9/5 נורית אורן

ביני יודיאקין

10/5 ג'ין וטרמן (בת 70)

אלזה בן-חנור

רועי ארני

11/5 רינת אורן

תמיר שפרונג

ימי נישואין

9/5 שוש וגרשי אפשטיין

מזל - טוב

לרגל נישואיהם

למיכיל ונירה

הרבה נחת להורים

ולכל המשפחה

הענפה

עיצוב מחודש של ארגון קיבוץ כפר הנשיא

הפרדת המרכיב העסקי מן המסגרת החברתית
קהילתית.

1. מקור הבעיה שיש לפתור אותה.

כפר הנשיא נוסד על-ידי גרעין חלוצי מגובש ומבוסס היטב על אידיאלים רחבים, אחריות מוחלטת של הפרט לקהילתו, הכרה והסכמה ברורה שטובת הכלל קודמת בכל לרווחתו של הפרט, והתנהגותו של הפרט היתה מבוקרת ע"י דעת קהל אפקטיבית ופעילה. היתה זאת קהילה אינטימית והומוגנית - כעין משפחה מורחבת. יסוד מסד של הקהילה היה הייצור והאפשרות להתפרנס ממנו. גם אם לא הצלחנו תמיד לכלכל את הצרכים הבסיסיים מעבודתינו, ההכרה שכל שאיפתנו חייבת להיות לעשות כן ובכל דרך ומאמץ אפשרי, היתה נחלתו של כל פרט בחברתינו ושל הקהילה כולה. כל זה היה נכון ופעל כהלכה במשך בערך 25 שנות קיומה הראשונות של כפר הנשיא. מאז הקהילה התרחבה ונעשתה לפחות אינטימית. האידיאלים והעקרונות הפכו לפחות ברורים ומו-גדרים וכלי הבקרה של דעת הקהל נעשה כהה והפסיק להיות גורם מרסן ושומר על התנהגו-תינו.

הקהילה השתנתה, בדומה לסביבתה הרחבה, לחברה צרכנית יותר מאשר חברה יצרנית כפי שה-יתה מקודם. היא נפתחה לקליטת אנשים, שלהם שאיפותיהם ועקרונותיהם של המייסדים היו זרים. הם בקושי קלטו והבינו מהי מסגרת קיבוצית בכלל. מאז, הדגש והמרכזיות של טובת הכלל פינו את מקומם לרווחתו של הפרט שעל חשיבותו וקדימותו, אין היום עוררין. לעיתים נראה שהחבר כפרט שואף לקבל את מקסימום הרווחה וההטבות האישיות לעצמו מאת הקהילה, וזה הפך ללגיטימי לחלוטין, בדיוק כפי שזה מקובל מחוץ למסגרת הקבוצית.

דברים אלה אינם באים לשפוט או שמא לזכות את עובדת התפתחותם של התהליכים הנ"ל, אלא הם משמשים ניסיון לראות את הדברים כהווייתם, בצורה כנה ואמיתית, ולבחון מה ניתן לעשות בסיטואציה החדשה כפי שהיא קיימת במציאותה של כפר הנשיא בשנת 1991 והלאה, תוך שמירה מקסימלית על המשך קיומם של המסגרת הקבוצית על ערכיה החיוביים וההומאניים, ועל דאגת הקהילה לרווחת חבריה וילדיה.

2. העלמות הבטחון הסוציאלי - הבטחת עתיד קיומי.

כל עוד הקיבוץ (ולא כל שכן יישוב הספר) היה צורך חיוני לקיומה של מדינת ישראל-("הפרחת השממה", "אבטחת הגבולות, ייצור המזון והשחת עם ישראל על אדמתו"), היתה הרגשה פנימית מוצדקת של הפרט שהוא ממלא שליחות חלוצית לעמו ולמדינתו, והיה על המ-דינה לסייע ולתמוך במשימות החלוציות האלה, בכל הדרכים האפשריות. כך המדינה עשתה, והיה ברור לכל, שחיוניות קיומו של הקיבוץ עבור מדינת ישראל תשמש ערובה שהמדינה תמיד תבטיח את המשך קיומו ופיתוחו.

אי-לכך, עתידו של הקיבוץ היה מובטח, וכל עוד הפרט רצה להזדהות עם קיבוצו, ממילא גם עתידו האישי מובטח. לא היה צורך לדאוג לפנסיה לגיל הזהב, לא דמי אבטלה לעיתות מצוקה, ובכלל רווחה ההרגשה הכללית שהקיבוץ רק יכול להתפתח ולהתרחב לקראת העתיד, ובודאי שלא יכולה להיות סכנה לקיומו.

פתאום, מאז 1986/7, קבוצים פושטים רגל, חברי קבוצים חסרים אמצעים מינמליים לקיומם, "תסמונת בית-אורן", התישבויות וקבוצים מתפרקים, וחבר קבוץ מצוי, שואל את עצמו: "היכן אני נמצא? מה קרה לי ומה יהיה?" כל עובד שכיר במדינה מובטח בקרנות פנסיה לעת זיקנתו, כדמי אבטלה בעת מצוקת תעסוקה, את ביתו לא ניתן לעקל. אני, חבר קבוץ נאמן במשך שנים כה רבות, עם נכסים של משק חקלאי וחרושת, אני נותרתי חשוף לכל עבר, מופקר לבנקים ולננושים וללא כל בטחון לקיומי לעתיד.

כאשר חוסר הוודאות וחוסר הבטחון החומרי הזה מצטרף להעלמות של הצורך הלאומי בקיומו של הקיבוץ בכלל, נוצר משבר נפשי ופסיכולוגי עמוק אצל כל חבר קיבוץ המסוגל לחשוב ולראות את מצבו כפרט וכחלק מקהילה כפי שהיא מצטיירת לנגד עיניו.

3. התפיסה האינטגרטיבית של הקבוץ.

חשבנו שהחידוש שהקבוץ הביא לתורת הארגון החברתי הוא בתפישה שבחברה קיבוצית הנכסים ואמצעי הייצור, הפעילות החברתית והציבורית, הבית, הקומונה, הצריכה והפרנסה, הכל מקשה אחת היא, שהכל שייך לכולם, וכולם אחראים לכל. - חלק ניכר מתפיסה זאת פשט את הרגל במציאות של היום, ויצירת ארגון וניהול אינטגרטיבי זה פועל לרעת הקיבוץ כולו.

כיום החברה חייבת להתקדם ולהתפרנס מהכנסות המפעלים העסקיים שבבעלותה, המפעל, ענפי חקלאות, מפעלונים ושרותים שפועלים אל החוץ לשם הכנסות, וכן מעבודות חוץ של חברים ופנסיות למיניהם. הסיכוי היחיד שהמפעלים העסקיים יקיימו את החברה הוא, שהם מתנהלים לפי היגיון עסקי מובהק, יעילות מירבית וחשובי כדאיות.

בכך אינני מחדש דבר, אך במציאות של היום הם אינם יכולים להתנהל כך.

אחת הבעיות המרכזיות והבולטות של קיומו של הקבוץ מאז צמצום האשראי שהבנקים מוכנים להעניק לו, הוא נושא זרם המזומנים. הגזבר עומד בפני דילמה קשה ביותר מדי שבוע כאשר עליו להחליט מה לרכוש עם הכסף המועט העומד לרשותו, או חומרי גלם לתעשייה, מזון לבעלי חיים, זרעים לשדות או אספקת צרכי האוכלוסיה של הקיבוץ. המפעל אינו יכול להרוויח ולפרנס את החברים אם לא נותנים לו את חומרי הגלם לייצור בזמן אמיתי. השדות לא יניבו יבולים ללא זרעים ודשנים, ואי-אפשר מצד שני לתת לחברה ללכת רעבה ללחם מפני הצורך לספק לענפים היקרניים את הדרוש להם לייצור. - את האנטגרציה הזאת של המקשה האחת של הייצור והצריכה חייבים לשנות. המפעלים העסקיים חייבים להתנהל באופן עצמאי והם יהיו אחראים לאספקת צרכיהם מפעילותם העסקית.

החברה חייבת להתפרנס מעבודת החברים פלוס פנסיות וקרנות המגיעות לחבריה. החברה אינה יכולה להמשיך ולכלכל את צרכיה מהלוואות המיועדות לעסקים של הקיבוץ, והעסקים צריכים להשקיע לפחות חלק מרווחיהם בתוך העסק עצמו כדי להבטיח את פיתוחו וצמיחתו ואת עתידו. באופן זה תובטח גם רוחותה של החברה שהיא תהנה מחלק מסויים ומו-סכם של הרווחים שהעסק יפיק בעתיד.

יש פן נוסף וחשוב להפרדה בין העסקים לבין חברת כפר-הנשיא והוא, שבזמן שבנקים עלולים לבוא כדי לשים ידם על רכושינו לשם עיקולו, ובמצב החוב של הקיבוץ, אין לדעת מה עלול לקרות, ההפרדה צריכה למנוע מהם לגעת ברכוש של החברה, ובכך נגביר במשהו את בטחוננו הפרטי.

המשך בשבוע הבא...

שמואל ח.

ת ע ר ו כ ת ס נ ד ל י ם

ביום ב' בין השעות 16.00 - 18.00

בחדר האוכל

מטעם "אוברג'ין" טבריה

סנדלי ילדים וסנדלים ונעלים לחברים.

סנדלי ילדים יירשמו, למנעלי מבוגרים

נא להביא פנקס צ'קים

פטירות

כא' באייר תשכ"ד (1964) מר מאיר פיליפס

כא' באייר תש"ן (1990) גב' אסתר בלק.

נ ר ז כ ר ו ן

עבודה ופרנסה

צורת השינוי מאמין שאם כל חבר ירגיש בחיי היום-יום את הקשר בין עבודתו, פרנסתו, ייפתרו הרבה מבעיותינו - "נשפר את מידת המוטיבציה בעבודה, היחס לעבודה, ואת דפוסי הארגון והניהול של המשק".

על מה מבוססת אמונה זו? האם יש לה בסיס במציאות של חברות שאינן חברות קיבוציות? מה ידוע לנו על המציאות בעולם הקפיטליסטי הסובב אותנו, אותו עולם שחלק מאיתנו עזב מרצון בגלל מגרעותיו, וחלק אחר מאיתנו רוצה להשליט על חברתו?

האם יש קשר בין עבודה ופרנסה?

1. האם מי שעובד קשה בהכרח מצליח לפרנס את עצמו ואת משפחתו לפי סטנדרטים מערביים? לרוב יש השפעה גדולה של גורמי חוץ, מדיניות כלכלית, וכד'. דוגמה ערובה היא גורל המושבים לאחרונה.

2. האם כל מי שמפרנס בהכרח גם עובד?

א. מי שעוסק בבורסה, בספקולציות, בהזזת כספים - האם זאת עבודה? אם הוא מצליח, תנא בהחלט מסוגל לפרנס, אבל אני לא רואה בזה עבודה מכובדת.

ב. האם מי שירש כספים ונכסים צריך לעבוד כדי לפרנס את משפחתו?

3. האם עובדים בעולם הקפיטליסטי בהכרח מרגישים מוטיבציה עמוקה כלפי עבודתם? קחו לדוגמה עובדים רבים המבזבזים שעות עבודה רבות בשתיית תה, בבריחה לעיסוקיהם הפרטיים כשהם נותנים, בטלפונים פרטיים וכו'.

האם לא ידועה מוטיבציה גדולה to beat the system - להסתדר עם כמה שפחות השקעה, כל עוד מחזיקים מעמד.

לדעתי, האמונה הנ"ל של צורת השינוי היא לא מבוססת. אני מאמינה, שהתכרה שאני עובד כדי לפרנס את עצמי ואת משפחתי מדכאת ומגבילה. בני אדם מסוגלים לחיות, להשקיע מאמצים רבים וליצור, על פי עקרונות יותר מופשטים.

הקיבוץ מתקדם דווקא בזה שהוא ניתק את הקשר הישיר בין עבודה (כל אחד לפי יכולתו) ופרנסה (כל אחד לפי צרכיו). והרי עובדה ששיטה כזאת עובדת כבר שמננים שנה! בני אדם קמים לעבודה, משקיעים, עובדים שעות נוספות, ממלאים תפקידים, נוטלים חלק בחיי הקהילה (תרבות וארגון), בלי החישוב של תמורה, של פרנסה מיידית.

אז איפה הכשלון? לדעתי הרגשת הכשלון נובעת מחוסר הזדהות עם צורת חיינו, מחוסר אמונה, שנוצרה בשנים האחרונות בגלל סיבות שונות. קשה למצוא את הביסוס הרעיוני לקיבוץ בלי להעמיק בהכרת ה"פלא" החברתי, המתקדם הזה. העולם הסובב אותנו לא עוזר לנו בזה, ואנשים מסתנוורים ממה שהולך בחוץ.

אבל האם באמת נתחיל לעבוד יותר טוב (יעיל, מאורגן, מתחשב בצוות, וכו') בגלל שנקרא לשיטה מרכזי רוח, פרנסה וכו'.

מי שעובד טוב היום ימשיך להיות בסדר בכל צורת התארגנות. מי שלא מאורגן, לא יעיל, צריך להשתפר על ידי קורסים בניהול, בעבודת צוות, וכו'. אבל האם שינוי בצורת התארגנות ישפר את תרומתו לכלכלת הקיבוץ? אני לא חושבת. האם שינוי בצורת ההתארגנות,

פיטורי עובדים, הדגשת המילה "פרנסה", ישפר את הרגשתנו כבני אדם ואיכות חיינו? דווקא ההיפך יהיה הנכון. ובסופו של דבר, תחושה חברתית גרועה תוריד את המוטיבציה לתרום.

גם בחברות מודרניות בעולם הקפיטליסטי ידוע שהגברת מוטיבציה בעבודה משיגים לא רק על בסיס כספי, אלא דווקא בגלל עניין בעבודה, שיתוף העובד במטרות החברה והזדהותו עם החברה.

אני מאמינה שאפשר לשפר את כלכלת הקיבוץ ודפנסי ניהולו על ידי הגדלת הקבוץ דרך קליטה טובה, העמקת השכלת חברינו, ובעיקר-אמונה בדרכינו והזדהות עם צורת חיינו המתקדמת.

שרה דבולט.

על השינוי

אנחנו זקוקים לשינוי. זה ברור שמהו לא דופק כמו שצריך. צורת שינוי ישב במשך זמן ארוך וגייבש מהלך כזה שכלל שינויים בכמה תחומים בחיינו. בהיותי מקורב לראש הצוות קיבלתי דורח שוטף על ההצעות השונות ועלי לאמר שלא תמיד הסכמתי עם כולם. אך מה שנעשה לשינוי זה עוול גדול. החליטה המזכירות להעלות לדיון רק שינוי אחד בתחום חיינו - הפרדת העסק מהקהילה. אם זה באמת שינוי או לא אני לא בטוח, אך העיקרון שמאחורי העניין לא מקובל עלי ואינני רוצה להיכנס לפרטים כאן. מה שמפריע לי, זה שבהחלטת המזכירות לצמצם את הצעות הועדה להצעה בודדת, אני חייב לקבל אותה כדי לתת יד לשינוי או לדחות את השינוי - אך אני בעצם בעד שינוי רק שנוי בדעותי לגבי איזה שינוי.

אני מוכן שיהיו מרכזי רוח ושכל ענף יקח את עצמו בידים. אך למה יש צורך להחליט על זה כעקרון. בואו נהיה מעשיים ונאפשר לכל ענף שרוצה לפעול בצורה זאת. (כמובן לאחר אשור תוכנית העבודה ע"י המוסדות).

אני א

קיבוץ למכירה

אלה שמציעים לקיבוץ זה ללכת לשינויים מרחיקי לכת, אינם מתייחסים למספר שאלות שחוזרות ונשאלות. והיות והשאלות הן קיומיות ומכריעות ביחס לעתידו של הקיבוץ, אי-אפשר שימשיכו להתחמק מלהשיב. כוונת מאמר זה היא להעלות את השאלות שוב ולנסות למצוא תשובות:

העובדות האובייקטיביות

לכפר-הנשיא יש שטחי אדמה שאינם קלים לעיבוד. יש לאיזור אקלים נתון ומחסור במים (כלל ארצי, אבל גורלי לגבי דיונינו), שיגרום לזה שלא נורשה להשתמש בהרבה מים שפירים (מן הירדן). אם לא נעבד את אדמותינו, אין ספק שערכי הסביבה יעלו עליהן ויהפכו לבעלים בפועל. (זה קורה באיזורים שונים בארץ). לא יתכן שתהיה מדינה אחת בעולם שלא תהיה בה חקלאות, אף כי החקלאות בכל מקום בעולם היא מקור קיום פרובלמטי.

יש לנו מפעל אחד ויחיד שחלק מן העבודות בו הן קשות ומלוכלכות, אבל זה מפעל בעל פוטנציאל והוא עודנו מקור הפרנסה העיקרי של הקיבוץ. כל שאר המפעלים והענפים הם שוליים יחסית בתרומתם להכנסות הקיבוץ.

אלו הן העובדות המציאותיות ואיתן נצטרך לחיות גם בעתיד.

האם השינויים המוצעים ישנו את העובדות האלו, יוסיפו חברים לצוות המפעל? התשובה היא לא. אם אין ביכולתה של חברה קיבוצית זו לחייב חברים לעבוד במפעל או במקומות עבודה בעלי פוטנציאל רווחי אחר, עתידו עם או בלי שינויים מוטל בספק.

מה מציעים לנו בשלב זה של שינויים?

1. ללכת לאוטונומיה תקציבית רחבה יותר ואז החבר ירגיש שהוא אדון לגורלו. עוד אומרים לנו באותה נשימה כמעט שעל הקיבוץ להיות לפי הכנסותיו, לכן מאוד יתכן שהתקציבים האישיים יירדו למעשה. במצב פאראדוקסלי זה יצטרך החבר לתמרן בפחות כסף שיעמוד לרשותו לנושאים שונים שבעבר היו דאגתו של הקיבוץ.

בקיבוץ מגל הרחיקו לכת במגמה זו והגיעו למצב שבו כל חבר/ה יקבל משכורת חודשית/שנתית שבה יצטרך לדאוג לכל - כולל חינוך ילדיו, בריאות, ביטוח, פנסיה, אוכל, חופש/נופש ואולי אולי קניית מקום קבורה בבית-הקברות הקיבוצי.

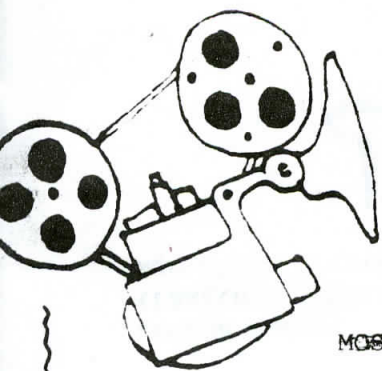
2. מציעים לנו ללכת למרכזי רווח - מושג שמעולם לא הוסבר באופן מלא באסיפה - שבו המרכזים (ענפים לשעבר), יפרישו מרווחיהם סכום מסוים לקיבוץ ויוכלו לתכנן את עתידם על הכספים שישאירו ברשותם. הם יהיו עצמאיים והדבר היחיד שהם יהיו חייבים זה המשך הצלחתם. מצב שליטת הקיבוץ במרכזים אלה מפופק למדי. ענפים לא מוצלחים ייסגרו וחבריהם יצטרכו למצוא מקום עבודה אחר - אולי בחוץ. הקביעה...הקיבוץ ידאג לעזור לחברים אלה למצוא מקום עבודה בחוץ הן כשליחים לקורסים להסבה מקצועית והן ע"י חיפוש, מי שמאמין לבדותה זו בתקופה קשה זו, צריך ללכת להבדק ע"י פסיכיאטר. האבטלה גם של טכנאים/אקדמאים הולכת וגדלה. לקיבוץ אין כסף וקורסים עולים כסף וזמן. מה יעשו מובטלים אלה?

מי שעובד במקצועות חיוניים כגון עבודה סוציאלית, פיזיותרפיה, אח/אחות, חינוך, מקבל משכורת נמוכה. האם קיבוץ שהולך על פרנסה בכל מחיר יוכל להרשות לחבריו שיעבדו במקצועות אלה?

מי שעובד בחוץ - גם אם נניח שמביא משכורת גבוהה לקיבוץ - יוצא ממעגל הפעילות בקיבוץ ושרותי הקיבוץ, ועדותיו, תפקידיו, ימולאו ע"י מחזור קטן של "מקצועיים", (אולי מן החוץ בעד משכורת), שלא יעבדו במקומות אחרים. גם מי שרוצה לחזור הביתה למלא תפקיד של גזבר, רכז-משק, מזכיר וכו', לא יעז לעשות זאת כי מקום עבודתו ימולא ע"י מישהו אחר - כך הם תנאי השוק.

3. אומרים לנו: "החבר חייב לדאוג לפרנסת משפחתו". במשך השנים - כולל שמונה השנים שכפר-הנשיא נהנה מרווחה כלכלית - האם חברים לא דאגו להשקיע מאמצים בכל הענפים? כשלונות ענפים שונים; "גמדא", כרם, גן-ירק, מטע נשירים...נבעו מן התנאים האובייקטיביים של מקום, אקלים, טיב הקרקע ויוקר המים ולא מפני שחברים שעבדו בהם לא דאגו ולא עבדו, זו עוד סיסמה נבובה.

המשך בע' 12..

פִּיֶּנֶת הַסֵּרֵט הַשְּׁבֹועִי

שם הסרט: מוסקבה איננה מאמינה בדמעות

MOSCOW DOESN'T BELIEVE
IN TEARS

בימרי: ולדימיר מנשוב

תסריט: ולנטין צ'יורנוק

משחק: ורה אלנטיבה, אלכסיי בטלוב, ראיסה ראיסנובה, יורי וסיליבי

הסרט "מוסקבה איננה מאמינה בדמעות" זכה בזמנו באוסקר לסרט הזר הטוב ביותר. ובעיקרו של דבר זוהי מלודרמה יפה מהסוג שהוליווד התפארה בהן בשנות ה-40 ושכיכבו בהן ברברה סטיינוריק וג'ואן קרופורד, בין שאר המעלות שזיכו אותו באוסקר, עוסק הסרט בערכים אוניברסליים כמו ידידות, אחריות, אמת ורגישות, לדעת הסרט - יחסי אנוש, רגשות כנים ואהבה חשובים יותר מערכים חומרניים כמו מעמד וכסף. ניראה אם גם אתם תחשבו כך. בכל אופן ישנה כאן הזדמנות לתת לשרה דברלט להתאמן ברוסית ולאנשי האולפן ו"בית ראשון במולדת" להיזכר בשפת המולדת הקרה והרחוקה כל כך.

ו. (ולדימיר איליץ') סרטים.

המשך: קיבוץ למכירה

4. כאשר מתייחסים למקומות עבודה כגון: נוי, חינוך משלים, אולפן, מכבסה, חדר-האוכל וכו', אומרים לנו "נעשה חשבון כמה משלמים למי שעובד בענפים אלה בשוק החופשי - זאת תהיה ההכנסה שלהם ונחייב ענפים/גורמים אחרים בקיבוץ. (תיירות, רשות מקומית, חלק מן המיסים שחבר יצטרך לשלם). זאת פשוט התחשבות שלא תוסיף שום כלום לרווחיות הקיבוץ.

הערות סיכום

ברגע שכל אחד יתחיל לדבר על כמה הוא מביא לקיבוץ מבחוץ או מכפנים, ייעלם העיקרון של "שוויון ערך העבודה" שהיה מקובל עלינו עד היום, לא משנה כמה אתה עובד - אתה שווה ערך כחבר לכל חבר אחר: אחות, עובד צאן, סניטר, מזכיר, כובסת וכו' אינם מדברים על מה שהכניסו לקיבוץ וזה לא מנע מהם לעשות עבודים בנאמנות.

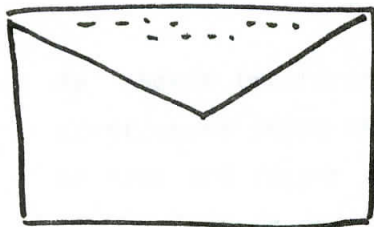
"המוצלחים" - אלה שמשתכרים משכורת גבוהה בחוץ - יגיעו למסקנה שהם אינם מוכנים לתמוך בלא מוצלחים ויעזבו את הקיבוץ - זה קורה בהרבה קבוצים אחרים.

צוות השינוי ביקש אור ירוק מן האסיפה לבדוק, להמליץ ולהביא עובדות בפניה לפי כחצי שנה - וקיבל. עכשיו צוות השינוי מבקש עוד אור ירוק - בשביל מה? לשלוח חכם אחד במשרה מלאה לתור את הארץ? לשלוח שנים-עשר מרגלים לראות אם טוב או רע פירוק קבוצים אחרים?

אם היתה תקופה בה הקיבוץ היה מוצלח כלכלית והחברים היו אותם החברים שעבדו ועובדים בלי מוטיבציה מה השתנה מאז?

אני מקווה שנמשיך לדון בנושאים כאובים עלה בעוד כמה אסיפות, כי כאן לא מדובר בקוסמטיקה או בהדבקת טלאים, אלא בחיפוש משמעותי אחרי מקורות/ענפים והתייחסות רצינית לענפים הקיימים.

אריק.

מכתב צרותקים

14.4.91

לכל בית כפר - הנשיא שלום!!

אנחנו קוראים שהיה לכם סדר נחמד וחג פסח שמח.

בחופש פסח יצאנו לטיול באירופה במכונית שלנו, דיויד נהג כל הדרך והוא התמצא במפות ובדרכים. (חנה מזמן היתה הולכת לאיבוד).

השנה חגגנו את ליל הסדר בצ'כוסלובקיה, הבאנו איתנו את כל המצרכים לפסח עשינו סדר צנוע, חנה עם ההגדה של המשק, ודיויד עם ההגדה המסורתית.

בצ'כיה הגוף יפה, חרשות, נחלים ושלג, הכפרים די מוזנחים ועלובים, אבל רואים בניה חדשה. עברנו לאחת הערים הגדולות שנקראת פילזן הכל פשוט ודי מלוכלך.

המשכנו בדרך לפרג, וחיפשנו מדיעין תיירות, היה מבצע, כי אף אחד לא דיבר אנגלית

ואנחנו לא דברנו צ'כית, אבל הסתדרנו בשפת הפנטומימה, קצת אידיש וקצת גרמנית.

דיויד הלך לחפש מקומות לינה, והם היו יקרים מאד. האנשים היו מאד לא נחמדים, והעיר

היתה עמוסה. הנסיון בפרג היה מאכזב מאד, אחרי צפצפה גדולה המשכנו לנסוע דרך ערים

וכפרים, ודיויד זכר מקום שנקרא vary karovy (carlsbad), זאת עיר שבנויה עליות

ירידות והרבה מדרגות.

בדרך הצטרכנו למלא דלק ואם אין תלוש מסויים לדלק אי אפשר לקנות. נתקענו לרגע עד

שדיויד הצליח לשכנע את בעל התחנה.

ברגע שהגענו לעיר vary karovy השמש זרחה והכל נראה יותר ורוד. מצאנו לינה ואוכל

מאד זולים. (שני חדרים, מקרר, גז, מקלחת ושרותים עלה לנו 14 שטרלינג ללילה. ארוחה

מלאה לכל המשפחה במסעדה 10 שטרלינג) האוכל היה מאד טעים, ולא הפסקנו לאכול שם!

המיוחד שבעיר הזאת הם מעיינות המרפא, שאלה טובים לשתייה ולדרכי העיכול.

יש רחוב שלם של ברזי מים מהמעיינות, ואנשים הולכים עם ספלים מיוחדים עם פיה ושותים.

הולכנו לאחת מבריכות השחיה שנמצאת בחוץ, בחוץ הטמפרטורה היתה 7 מעלות ובתוך המים

היו 28 מעלות, אם לרגע הרמת את הגוף מהמים אפשר היה לקפוא.

ביקרנו במוזיאון הזכוכית שהיא גם מיוחד למקום.

עוד חוויה לאוסף החוויות, היתה שחנה ניסתה להתקשר להורים שלה בפסח לזכור שהיו 40

שנות פקידות קומוניסטי, בסוף הצלחנו להתקשר לישראל וההתרגשות היתה גדולה.

לקראת סוף השבוע היה חג הפסח והעיר הוצפה בתיירים מארגנטינה, ספרד, גרמניה, אוסטריה

וצרפת. אנחנו היינו האנגלים היחידים. גלי וצחי אמרו לנו שהם פגשו שלושה צעירים ישראלים.

בעיר אחרת היינו בסופרמרקט. המדפים היו די ריקים וירקות לא ראינו כמעט בשום מקום,

אנשים לא ממלאים סלים, א. כי אין מה למלא. ב. כי אין כסף. אנחנו הלכנו ישר למדף

השוקולדים והפרי-לי, וכשעמדנו בתור לשלם די הסתכלו. היה לנו קצת מצפון. הכל מצולם

וכמובן יש גלויות.

נסענו לגרמניה, מקום כל כך נקי ומסודר, והאנשים מאד נחמדים ועזרו, משם המשכנו לגבול

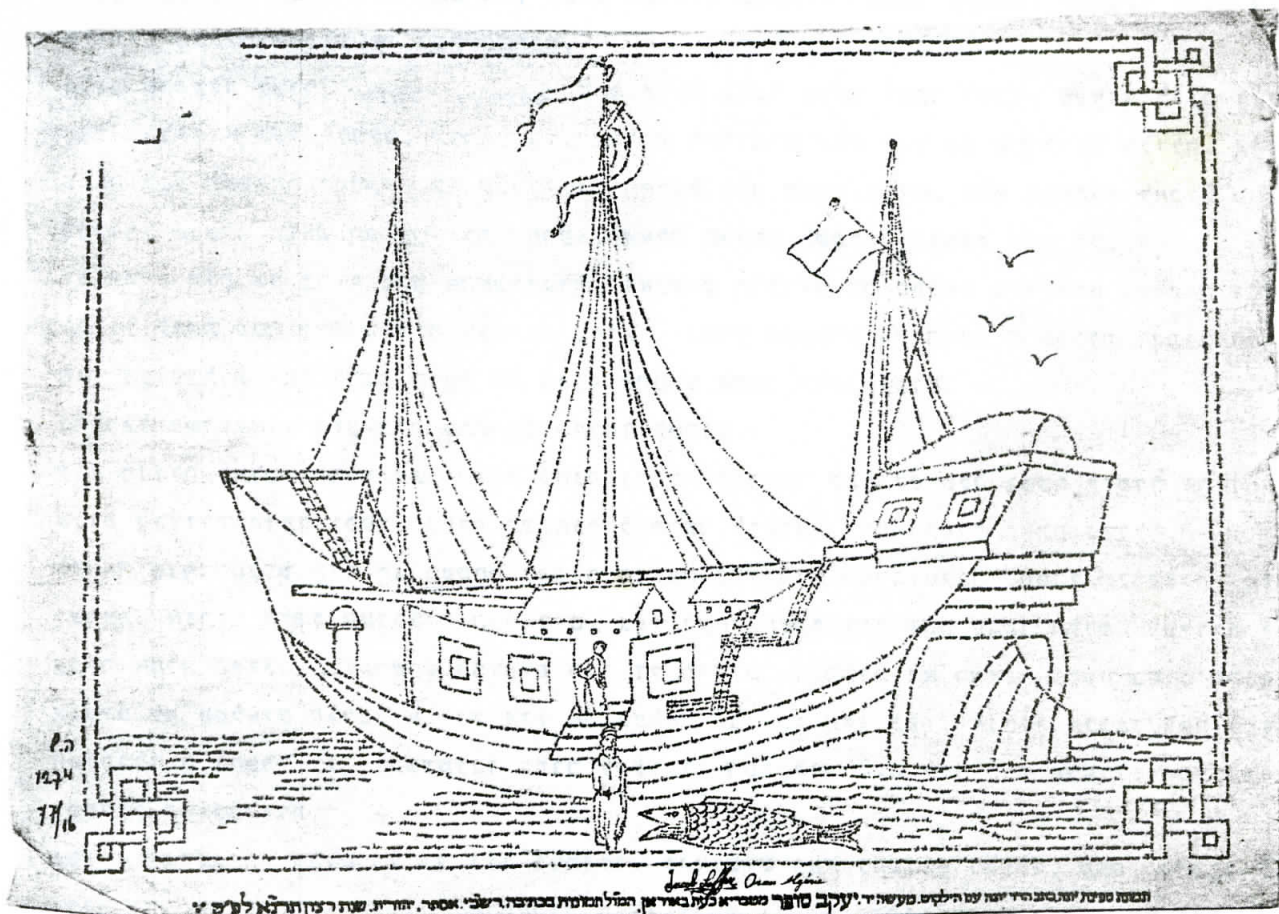
שווצריה, רק שבטעות הגענו לאוסטריה ל-15 דקות עד שהתחברנו לשווצריה. ארץ יפה, נקיה

מסודרת, יקרה ועשירה כמו בגלויות ובסרטים. נסענו להרי האלפים ועלינו בקרוניות למעלה,

והיינו בכפר יפיפה. על אחד הצוקים היה מלון עם כל מיני דגלים, וגם דגל ישראל. הילדים

לא הפסיקו לצלם אותו.
עברנו כפרים וערים בצפון שורצריה והגענו לבזל, חצינו את הגבול לצרפת, לנו שם בלילה,
כי יותר זול ובבוקר חזרנו לטייל בבזל.
חנה והילדים לא יכלו להירגע מנושא הגבולות הפתוחים. כמוכך שהלכו לראות את הקזינו שבו
הרצל דיבר על מדינת היהודים, וקנינו שוץ יד שעליו דגל ישראל.
במסעדה אחת חנה ביקשה את התפריט ולא יכלה להסביר למלצרית שהיא רוצה בשר בקר מה עשתה?
שמה את היידיש על הראש בתור קרניים והתחילה להשמיע קול של פרה, המלצרית מיד הבינה
אותה והיתה היסטורית צחוק במסעדה. משם חזרנו לצרפת לאיזור יפה שנקרא בורגונדי. חנה לא
כל-כך התלהבה מהצרפתים, כי הם לא התאמצו להבין אותה! לעומת זאת דיורד הסתדר איתם, כי
הוא דיבר קצת צרפתית. האוכל והיין היו מעולים כמוכך.
היינו ביום ראשון אחד בפריז כשהעיר לא היתה עמוסה. נסענו למגדל אייפל, שער הניצחון
וביקרנו בשכונת האומנים. (היינו מוכנים לחזור לעיר בלי הילדים). משם המשכנו לאיזור
נורמנדיה. בלילה האחרון לנו בחווה של 3×8 שהבית כמו טירה עתיקה, ליד בית קברות -
כמו בסיפורים המיסטוריים, ומסביב משטחים ירוקים. ממש "מקום שכוח אל", מיוחד ומרתק.
חזרנו לשרבורג ועלינו על מעבורת לאנגליה. נסענו סה"כ 2700 ק"מ.
אנחנו חייבים להגיד שהילדים כל כך נהנו, והם היו נהדרים.

טוב עד כאן להפעם, להתראות
באהבה - דויד, חנה גלי, צחי ורימון.

עֵינֵינוּ! ♥

הודעה מהמזכיר

יצאתי למילואים. בהיעדרי מחליף אותי מקס.
נא לפנות אליו אך ורק במקרים דחופים.
את שאר הדברים אפשר להשאיר לי בצורת מכתב אצל בלהה.
אתם יכולים לישון בשקט, אני שומר עליכם.
דודו

בנושא השקיית גינות

עקב הבצורת הקשה אנו נאלצים לנקות אמצעים מאוד מחמירים על-מנת לשמור את
מכסות המים שלנו.
הרכבנו תכנית השקיה על-פי לחץ המים שמותר להשתמש בשעות מסוימות, לכן אנו מבקשים
מכל חברינו להתבונן במפה המוצבת במפלס הבינים (בין הקומות) של הבנין המרכזי
ולהשקות את הגינות אך-ורק בהתאם לתכנית. דבר זה יאפשר לספק מספיק מים לכל שכונה.
אנו מבקשים מכל האוכלוסיה לציית להוראות אלה כמשך החודש הקרוב בכדי שנוכל לבדוק את
התוצאות כנאמנות ולתקן את התוצאות בהתאם.
בדבר שאלות, נא לפנות לרוני ביוטו.

צוות הנוי / ועדת המים.

משולחנו של הסדרן

עקב אילוצים שונים, אני נאלץ להוריד את מסירת השבת של שבוע
מס' 7. כלומר אנו חוזרים למסירת-שבת כל ששה שבועות.
אי-לכך, אבקש מכל החברים/ות המשובצים בשבת מס' 7 להיכנס אלי בכדי
לתאם שיבוץ מחודש.
אשתדל להתחשב בכל בקשה.

תודה,

דודי.

על דא ועל הא

מיכאל כ.

לפני כמה ימים ישבתי עם קבוצת צעירים, לא ממשקנו. אחד מהם סיפר סיפור כזה. "לפני כמה שנים עמדתי בפינה של ראש פינה מחכה לטרמפ לכפר הנשיא. הייתי לבוש במדי עבודה של צ.ה.ל. ואחרי כמה שעות של טרמפים מהמחנה עד לראש פינה, ביום קיצי, הייתי די מיוזע ולא בדיוק מסודר, אפילו יותר "שלוכי" מרגיל. מכונית שנכנסה לכיוון כפר הנשיא נעצרה ואספה אותי. בצומת טובא הנהג עצר ואמר לי 'כאן אתה יורד לטובא'. עניתי 'אני לכפר הנשיא'. נראה מופתע במקצת, אך המשיך עד המשק והוריד אותי במגרש החניה."

הבחור שחשבוהו ערבי היה זיו בעלה של דניה. הנהג היה - אני. התחלה מצוינת לקשר הדוק בין חותן וחתן!

ועכשיו לעניינים פנימיים. קראתי את הדו"ח של הצוות לשימור ערכי הקיבוץ ונדמה לי שבחלק שעוסק בעבודת החברים רוצים מה שחיים וייצמן בנאום מפורסם בקונגרס הציוני ב-1946 כינה בידיש "א וורמע קלטונג" (קור חס). או שהקהילה, דהיינו צרכי הקיבוץ כגוף כלכלי וחברתי בעדיפות ראשונה, או הפרט במקום הראשון. אין כל אפשרות ששניהם יהיו באותו סדר עדיפות. אם הקהילה וצרכיה בעדיפות ראשונה, אז הפרט צריך לוותר על חלק, יותר גדול או יותר קטן, של רצונותיו ומשאלותיו. אם הפרט במקום הראשון, אז דרוש אירגון אחר לגמרי של חיינו שהוא יהיה לדעתי, רחוק מאד, ממטרת הצוות.

אם מעמידים כלל החברים, דהיינו הקיבוץ, בעדיפות ראשונה, אולי, ואני גורס רק "אולי" נוכל לחזור למה שהחברים בצוות רוצים - קיבוץ מאורגן ומושתת על יסוד של משמעת כלכלית וחברתית, ושוויון בין החברים. אם הפרט עומד במקום הראשון, אין כל אפשרות להגיע לאחריות הדדית ממשית, או למשמעת חברתית/כלכלית או לשוויון בין חברים. ולמה אני מדגיש במקרה הראשון המילה "אולי" מפני שגם בתקופה הקלאסית של הקיבוץ, כבר התגלו סדקים רבים בין התיאוריה והמעשה.

דמוקרטיה כלכלית - ביטוי יפה אך פתוח לפירושים מאוד שונים אחד מרעהו. בכלל המילה "דמוקרטיה" הפכה להיות שחוקה וכמעט דמגוגית, שמנצלים אותה למטרות שונות כגון "דמוקרטיה עממית". בעצם יש צורות שונות של דמוקרטיה שכולן שימוש לגשימי של המילה, ז.א. הן משקפות את הרעיון היסודי של המילה. העיר היוונית העתיקה היתה בנויה על סוג מסוים מוגבל של דמוקרטיה. כל ה"אזרחים" היו רשאים להשתתף בניהול העיר ואף לקבל על עצמם תפקידים לפי דרישות אבות העיר. אך ה"אזרחים" היו רק חלק מסוים של האכלוסיה והם חיו על עבודת עבדים. ביוגוסלביה אחרי המלחמה היתה שיטה דמוקרטית מסוימת למרות שמבחינה מפלגתית, רק המפלגה הקומוניסטית היתה לגשימית, ולא היתה אופוזיציה מפלגתית.

וכמובן יש הדמוקרטיות המערביות שגם ביניהן יש הבדלים גדולים. נדמה לי שמה שמייחד אותן הוא שכולן מבוססות על דמוקרטיה ייצוגית. רוב האזרחים מצביעים לנציגים שינהלו את המדינה או את העיר או האיזור ובזה נגמר תפקידם.

אז כאשר חברי הצוות מדברים על "דמוקרטיה כלכלית" כאילו אינה קיימת היום, בלי כוונה רעה, הם מנצלים את המילה, בעלת מטען רגשי עמוק, בצורה דמגוגית. ניהול לפי מנהלים נבחרים דמוקרטי כמו ניהול האספה, פחות אקראי ולדעתי הרבה יותר יעיל. עד כה, כל ההחלטות החשובות הובאו לדיון באספה ולאישורה, ואין כל הוכחה שהאספה כיוונה את עניינינו בכיוון הנכון. כמובן ציבור ער וביקורתי יבטיח שהמנהלים יהיו זהירים בהחלטותיהם, וזה תפקידנו, ואם נמלא אותו בסדר, ונדרוש דיווחים עונתיים רציניים, זה יהיה יותר חשוב מה"דמוקרטיה הכלכלית" של הצוות.

מאי 1991

לחברים שלום,

אחת האמירות של זמנתי הייתה "אי אפשר לתכנן למחר."

נוכחתי לדעת שאכן כך הדבר.

ביום ששי 10 במאי יש הזדמנות להכיר את המועמדים לראש

המועצה האזורית. בפעם הראשונה באזורנו, אנחנו, הבוחרים

מצביעים בעד ראש המועצה האזורית של הגליל העליון. יש שלושה

מועמדים. אהרון וולצסי מכפר גלעדי, רחל רבין יעקב ממנרה,

ומיכה שורץ מחולטה. משה בן חיים ינחה את הערב. שאלות

יחשבו בברכה. כל מי שאיכפת לו מה קורה באזורנו מוזמן ואף

רצוי שישתתף.

ביום ששי 24 בחודש ירצה לפנינו פרופסור בן-ציון פינצוק.

"ברית המועצות בשנת 2000. האם היא מתקיימת?" ההרצאה נדחתה

מהחודש שעבר. פרופסור פינצוק הוא ראש החוג להיסטוריה כללית

באוניברסיטת חיפה ומומחה בהיסטוריה של רוסיה. אומרים שהוא

מרצה יוצא מן הכלל.

ובזה אני מבטיחה שטרם גמרנו במוצארט. ההמשך (אם לא

הכל) של "חליל הקסם", ו"דון ג'ובאני" עדיין לפנינו.

כרגע "מוצארט מ"ו" עד "ט" מתוכנן לחודש יוני.

להתראות בשמחות ובארועי תרבות,

מ-19.8

PARENTS PAGE

NEWS OF THE WEEK

- * All mundane news in Kfar Hanassi this week were overshadowed by the sudden passing of one of our central founder members, Michael Do'ari. Until his last day he was active in the kibbutz, and in the District Council, and mourners came from far and wide to take part in the funeral. We shall feel his loss for many a day.
and yet, as always, life goes on...
- * And on Wednesday we celebrated, in a somewhat subdued atmosphere, one of those rare occasions when two children of the Kibbutz decide to join forces and build their home in Kfar Hanassi. Many of the guests, from both sides, are known to all of us, which made for a real family atmosphere.
- * Our "Rafting Scheme" on the Jordan is gathering momentum, and on Shabbat a number of people tried out the 25 rafts which arrived this week, together with two 'real' Russians (not immigrants). Apparently the try-out was successful, and we are hoping to open officially next week.
- * Attached to this page, you will find the translation of the Eulogy read by Gershie Epstein at the graveside.

Short and sweet this week.

Inge

J A H R Z E I T

21 Iyar (1964) - Mr. Meir Phillips

21 Iyar (1990) - Mrs. Esther Black

MAZAL TOV

HAPPY BIRTHDAY

- 6.5.91. Ma'oz Weissbecker
7.5. Debby Chatzor
Mordechai Bror
Elenoah Bar-David
9.5. Nurit Oren
Binny Yodaiken
10.5. Jean Waterman (70th)
Ilse Ben Chanoch
Ro'ee Arni
11.5. Rinat Oren
Tamir Sprung

HAPPY ANNIVERSARY

- 9.5. Shosh & Gershie Epstein

MAZAL TOV
to the MENDZIGURSKI and SOLOMON
TRIBES, and all ramifications thereof,
(with a special mention to Savta Solomon!)
on the occasion of the marriage
of NIRAHA & MICKEY

FILM OF THE WEEK - "MOSCOW DOESN'T BELIEVE IN TEARS"

This, if I remember rightly, was the first "lighthearted" film to come from behind the Iron Curtain, and that was perhaps the reason it received the Oscar for the best foreign film of that year.

Because of the current water shortage, we have all been asked to water our gardens, including flower-beds, only in accordance with the overall watering plan laid down by the gardeners. On the map being displayed near the entrance to the Chadar Ochel, you will find details.

E U L O G Y at the graveside

MICHAEL - We have come to take our leave of you. It all happened so suddenly. It is so difficult to accept the bitter fact that you have left us. Betty, Ya'ir, Tzion and all the family - we, the members of Kfar Hanassi and many friends from all over the country, have all come to say goodbye and to remember.

I don't intend to recount your life-story in detail, but will touch on a few periods of your life, and, in particular, on the qualities of your personality. In this way I will try to describe the Michael Doari we all remember.

You were among the outstanding leaders of the Habonim Movement in Australia, and have a central place in the annals of its history. You were then, as you continued to be here in Israel, always so enthusiastic about your ideas and plans. Above all, with your optimistic approach to life, you knew how to transfer your enthusiasm to others. The contribution you made to the Movement in Australia reached its peak in 1946, when you, together with Betty, came on Aliyah as part of the first small group of chalutzim from that country.

In Kfar Blum you and Betty joined the group of chaverim who founded Kfar Hanassi. For almost 45 years you contributed constantly to the creation and development of our kibbutz.

You will be remembered as a man of vision - who was also a man of action. This unusual combination will leave a lasting legacy in this kibbutz. It is difficult to walk more than a few yards in Kfar Hanassi without seeing buildings and projects which exist because of your initiative and your hard work.

Perhaps your latest project- the hydro-electric scheme on the Jordan - serves as a typical example of your achievements. You have done so much by your vision, your ability to get things done despite all obstacles, and your determination to achieve your goals.

Till the end, you fought for your ideas to help the kibbutz to succeed and make progress. Your vision and initiative were also felt in many other activities which helped to shape the kibbutz.

You were not indifferent to criticism or the opposition to some of your ideas. You had the ability to accept these things and to continue to strive for what you believed needed to be done.

You will be remembered for a long time for what you achieved in Kfar Hanassi, the Kibbutz Movement and the District Council.

However, we will also remember you because you were a 'mensch'. I will remember you as a real friend. On more than one occasion, when I had problems, I discovered that I could rely on your unstinting support and help. Another side of your personality which we will all remember is your joy of living - on festive occasions and on ordinary days.

In conclusion I should like to recount the last talk we had together a few days ago. We talked about your future. For the first time I heard from you, not about your plans for Kfar Hanassi and the Kibbutz Movement, but about your plans for Michael Doari. You told me that you had a dream: To give up your work outside the kibbutz in the not too distant future, come home and write your life-story. In particular you mentioned that period in your life, over 50 years ago, when you travelled to Australia with a group of other youngsters, from Poland. You said: "This is a very special story and worth writing about. What a pity you did not live to carry out your plan. This too is a loss for all of us.

Michael, you will be missed by all of us, every day.

We wish Betty, Yair, Tsion and all the family that in time they will be able to come to terms with their tremendous loss.

May his memory be blessed.

GERSHIE EPSTEIN